

ger, der ere bestemte ved Lov, og ikke mere. Viser det sig, at Arbejdet ikke er større end hidtil — jeg haaber, det skal blive mindre —, kan der mulig være Anledning til at tage Spørgsmaalet om Lønningforholdene under nærmere Overvejelse.

P. Munch: Jeg har bedt om Ordet for en kort Bemærkning, fordi Konseilspræsidenten i sine Udtalelser anvendte nogle Ord, jeg havde fremsat den 11. November 1909, paa en lignende Maade, som disse Ord tidligere ere blevne benyttede i Ugebladet „Tiden“. Og da denne Maade er urigtig, nødtes jeg til straks at sige nogle Ord som Svar derpaa.

Den højtærede Konseilspræsident kritiserede først den Form, under hvilken jeg havde søgt Besked om, hvorledes det forholdt sig med Udgifterne paa Indkvarteringsomraadet indenfor Indenrigsministeriets Budget. Han mente aabenbart, at man skulde have vekslet Skrivelser derom og andet lignende. Vi stod imidlertid den Gang overfor Finanslovbehandlingen, umiddelbart efter at Ministeriet var tiltraadt. Det tog mig dog nogle Dage overhovedet at komme i Gang med dette Spørgsmaal. Hvis jeg havde givet mig til at forlange Skrivelser fra Krigsministeriet, er jeg bange for, at jeg ikke havde faaet den fornødne Besked indtil den Dag, da jeg skulde udtale mig derom her i Tinget. Jeg valgte derfor den, som det syntes mig, meget nærliggende Fremgangsmaade at bede Indenrigsministeriets Departementschef forespørge i Krigsministeriet, hvorvidt man kunde give Oplysning om Følgerne af den nye Ordning paa Indkvarteringsomraadet, og jeg følte mig overbevist om, at jeg ad den Vej kunde faa fuldkommen rigtig og sikker Besked. Den Meddelelse, der i den Henseende aarlig gives fra Krigsministeriet til Indenrigsministeriet, er af rent ekspeditions-mæssig Karakter, og det var naturligt at spørge paa den Maade, hvorledes det kunde ventes at blive til næste Aar. Krigsministeriet kunde imidlertid ingen Besked give derom, og det var dette, jeg sagde i min Tale her den 11. November.

Men denne Tale drejede sig udelukkende om de Udgiftsforøgelser, der kunde tænkes at komme i Kraft af den nye Udskrivningsmængde. Dette følger af to Ting. Den ene Ting, som rent matematisk, om jeg saa maa sige, fastslaar det, er, at den Finanslov, der var Tale om, var en Finanslov, paa hvilken der overhovedet ikke kunde være Tale om Virkninger af nye

Garnisoner, da Garnisonsflytningerne ikke kunde foreligge paa det Tidspunkt. Det forekommer mig umuligt, at den højtærede Konseilspræsident kan være uvidende om denne ganske simple og ligefremme Kendsgerning. Den anden Grund, der gjorde, at jeg fornuftigvis ikke kunde tænke mig denne Sag i Forbindelse med Garnissionspørgsmaalet, var den, at der tidligere var meddelt Tinget dels gennem Taler, dels gennem Motiver, at der ikke var nogen Udsigt til, at dette skulde paadrage Staten store Udgifter, men at det væsentlig kunde ordnes ad kommunal Vej. Det var altsaa givet, og den højtærede Konseilspræsident anerkendte i Virkeligheden ogsaa dette, at det maatte forstaas saaledes, at det var Udskrivningsmængden, som forøgede disse Udgifter.

Men naar han selv forstod dette, forstaar jeg ikke, hvorfor han her vil drage denne Sag frem som Modsatning til, hvad det ærede Medlem fra Ringsted (Zahle) sagde forleden Dag, thi deraf følger, at der ikke er den fjerneste Modsigelse paa dette Punkt. Og naar den højtærede Konseilspræsident anvender dette til at modsig det ærede Medlem fra Ringsted til Trods for, at det er et saa svagt Angreb paa hans Udtalelser, svækker det noget Tilliden til hans Modsigelse overfor det ærede Medlems Tale paa de andre Punkter, hvor det er vanskeligere for os at kontrollere ham.

Forsvarsministeren (Berntsen): Mine Argumenter svækkes ikke ved det ærede Medlems Paastande. Mine Argumenter staa og falde med den Bevisførelse, jeg her har givet.

Det, jeg sagde med Hensyn til det ærede Medlems Indblanding i dette Forhold, var, at det ærede Medlem har haft sin Opmærksomhed henvendt paa, at Udgifterne ifølge de nye Hærlove vilde stige betydeligt, ogsaa paa Indenrigsministeriets Budget. Nu siger det ærede Medlem, at han kun har tænkt paa den almindelige Stigning, der var en Følge af den forøgede Udskrivningsmasse. Men det ærede Medlem kunde, med det Kendskab, han som Indenrigsminister maatte have til Lovgivningen om Kaserner og Garnisonering, ikke være blind for, at selv om man fik gunstigere Betingelser for de seks nye Garnisonsbyer, vilde der resultere betydelige Udgifter ogsaa paa Indenrigsministeriets Budget til dette Øjemed. Jeg vilde derfor have fundet det naturligt, om det ærede Medlem, naar hans Opmærk-